

Sygn. akt V KK 550/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2020 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego,

od postanowienia Sądu Rejonowego w S.

z dnia 31 października 2018 r., sygn. akt IV Ko (...),

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone postanowienie w części dotyczącej
orzeczenia o skróceniu kary pozbawienia wolności o 50 dni.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt IV K (...), uznał P. K. za winnego tego, że w dniu 19 maja 2014 r. w S. przy ul. B. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. , w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wyzucie pokrzywdzonego H. N. co najmniej z posiadanych pieniędzy, podjęli działania mające na celu doprowadzenie go do wydania posiadanego portfela w ten sposób, że M. K. , chcąc ustalić, czy i gdzie pokrzywdzony posiada portfel, podając się za funkcjonariuszkę policji, podjęła się legitymowania go, żądając od niego okazania dokumentów tożsamości, a P. K. złapał go za kurtkę i przytrzymywał oraz groził mu użyciem przemocy, jeżeli nie wyda portfela, przy czym celu swojego nie osiągnęli, z uwagi na opór pokrzywdzonego i jego ucieczkę, uznając ten czyn za wypadek mniejszej wagi i czyn P. K. zakwalifikował jako występpek z art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a jej wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na 5 lat próby.

Na podstawie 33 § 2 k.k. sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 15 zł (k. 103, t. I – pkt VI wyroku). Ponadto sąd zasądził koszty i opłaty sądowe

Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 10 marca 2015 r.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Ko (...), Sąd Rejonowy w S. , na podstawie art. 46 § 1 pkt 2 k.k.w., orzekł wykonanie wobec skazanego P. K. zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni, jako równoważnej grzywnie w wysokości 100 stawek dziennych po 15 zł, wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt IV K (...).

Skazany uiścił grzywnę w całości (k. 171, 174, t. I).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt VIK (...), P. K. został ponownie skazany za popełnienie przestępstw przeciwko mieniu na łączną karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych po 10 zł każda stawka (k. 189-193, t. I).

W dniu 31 października 2018 r. Sąd Rejonowy w S. , na podstawie art. 75 § 1 k.k. i art. 71 § 2 k.k., zarządził wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec P. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 marca 2015 r., wydanym w sprawie sygn. akt IV K (...), wskazując, że zarządzona kara ulega skróceniu o 50 dni z uwagi na wykonanie przez skazanego grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych, oruczonych wyżej wymienionym wyrokiem /k. 206/.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył postanowienie w części dotyczącej skrócenia kary pozbawienia wolności o 50 dni, na niekorzyść skazanego i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 71 § 2 k.k., polegające na jego niezasadnym zastosowaniu w związku z zarządzeniem wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec P. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 marca 2015 r., sygn. akt IV K (...), i skróceniu na jego podstawie zarządzonej kary pozbawienia wolności o 50 dni z uwagi na wykonanie przez skazanego kary grzywny w rozmiarze 100 stawek

dziennych, podczas gdy na mocy wyżej wskazanego wyroku kara grzywny została orzeczona obok kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie postanowienia w części dotyczącej orzeczenia o skróceniu kary pozbawienia wolności o 50 dni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego, wniesiona na niekorzyść skazanego P. K., okazała się zasadna, zaś podniesione w niej zarzuty i wynikający z nich wniosek o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego w S. w zaskarżonej części – zasługiwały na uwzględnienie, co uzasadniało rozpoznanie przedmiotowej sprawy na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

Jak słusznie dostrzega skarżący, w sprawie niniejszej istotne znaczenie ma fakt, że kara grzywny w sprawie Sądu Rejonowego w S. , sygn. akt IV K (...) została orzeczona na podstawie art. 33 § 2 k.k., a zatem miała charakter samoistny. Oznacza to, że w tym przypadku nie ma zastosowania przepis art. 71 § 2 k.k., który umożliwia wykonanie grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k., w sytuacji zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności lub kary ograniczenia wolności, obok której ją orzeczono.

Wynika to z akcesoryjnego charakteru kary grzywny orzekanej na tej podstawie i jej związku z warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności.

Orzekający w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w S. błędnie zastosował art. 71 § 2 k.k. i orzekł na jego podstawie o skróceniu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec P. K. wyrokiem tegoż Sądu z dnia 2 marca 2015 r., w sprawie o sygn. akt IV K (...), o 50 dni, z uwagi na wykonanie przez skazanego kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych. Orzeczona wskazanym wyrokiem kara grzywny znajdowała oparcie w treści przepisu art. 33 § 2 k.k. i miała charakter samoistny, a więc brak było podstaw prawnych do zastosowania art. 71 § 2 k.k.

Z tego powodu konieczne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części objętej zarzutem, bez wydawania orzeczenia następczego, albowiem jak wskazuje skarżący, przedmiotowe orzeczenie jest we wskazanej części obarczone błędem natury prawnej i samo jego uchylenie usunęło stan naruszający prawo.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

